

Sınıf

Temmuz-Ağustos 2019

Sayı: 11

**UNUTMA!
HATIRLA!
HESAP SOR!**

İçindekiler

<i>Giriş</i>	3
<i>Sıra arkadaşlarımızı patronların kâr hırsına kurban etmeyeceğiz!</i>	4
<i>Yeni “piyasalaşma” modeli</i>	5
<i>Turizm işçileri çalışma koşullarını birlikte değiştirecek!</i>	6
<i>Sivas’ın ışığı sönmeyecek!</i>	7
<i>Önce denize döktük, şimdi kovalım!</i>	8
<i>Taleplerimiz</i>	9
<i>Doğru bilinen yanlışlar</i>	10
<i>Kitap tanıtımı: Fırtına Kuşları</i>	11

Merhaba arkadaşlar,

Liseli bülteni Sınıf'ın 11. sayısı, “Unutma! Hatırla! Örgütlen ve mücadele et!” sloganıyla çıktı. Sınıf, sürekli değişen eğitim sistemiyle, içi boş eğitim paketleriyle her seferinde yeniden umutsuzluğa sürüklenen liselilere bir ışık tutmaya çalışıyor!

Temmuz-Ağustos sayısının ilk yazısı, Ziya Selçuk'un açıkladığı yeni eğitim paketine ve bu paketin öğrenciler için aslında daha fazla sömürü anlamına geldiğine değiniyor. Bir diğer yazı, çocuk işçi sömürsünün ne derece yakıcı olduğunu ele alıyor. Çocuk işçilikte gözlemlenen artışı ve çocuk işçi cinayetlerini rakamlarla gözler önüne seriyor. Sınıf'ın bu sayısında, Antalya'da staj yapan bir lise öğrencisinin mektubu yer alıyor. Mektup, Sınıf'ın geçmiş sayılarında ısrarla üzerinde durduğu staj sömürsünü bu örnekle bir kez daha ortaya koyuyor.

Türkiye'de özellikle 68 kuşağında yansımaları bulan anti-emperyalist mücadelenin önemini vurgulayan Sınıf, yeni sayısında da 68 kuşağının devrimcilerinin 6. Filo askerlerine ayak bastırmayan eylemini ele alıyor. Ve 68 kuşağının anti-emperyalist geleneğini bir kez daha selamlıyor. Türkiye tarihinin kara sayfalarına yazılan 2 Temmuz Sivas katliamı da Sınıf'ın bu sayısında yerini alıyor. Sınıf, Sivas katliamının “öfkeli bir grup” tarafından gerçekleştirilmediğini, mezhepçiliğin planlı bir adımı ve 90'lı yılların politikasının bir uygulaması olduğunu ortaya koyuyor.

Sınıf, “Doğru bilinen yanlışlar” başlığıyla yayınladığı serinin dördüncü ayağında “Sosyalistler din karşıtıdır” önermesini ele alıyor ve bu önermeyi, sosyalistlerin dine bakış açısını açıklayarak yanlışlıyor. 11. sayının kitap tanıtımında ise Ostrover'ın Fırtına Kuşları isimli eseri yer alıyor. Kendisi de bir işçi olan ve aslında kendi tarihini yazan Ostrover kitabında, Çarlık hükümdarlığının karanlık dönemlerinde, fırtına kuşlarının devrimci mücadelelerini sayfalara döküyor.

Sıra arkadaşlarımızı patronların kâr hirsına kurban etmeyeceğiz!

Dünya Çocuk İşçiliğiyle Mücadele günü olan 12 Haziran'da, İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) çocuk işçi cinayetleri üzerine ayrıntılı bir istatistik açıkladı. Bu istatistiğe göre 2019'un ilk beş ayında 26 çocuk iş cinayeti sonucu yaşamını kaybetti. 4'ü göçmen veya mülteci olan çocukların, 9'u 14 yaşının altında. Tek başına bu tablo bile sorunun ne denli büyük ve yakıcı olduğunu kanıtlar nitelikte.

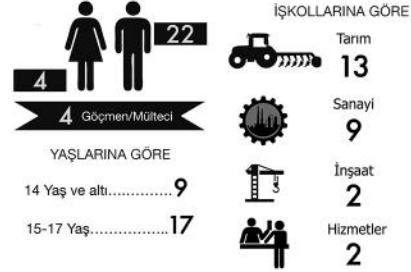
Kapitalizm doğası gereği sürekli daha fazla kâr elde etmenin yollarını arar. Ayakta kalmak için sürekli sömürmesi, sermayesini sürekli genişletmesi ve kârını arttırması gerekir. Bunun için de her yolu dener. Kadınlar, mülteciler ve çocuklar bu amaç için büyük bir havuz oluşturur. Tabii özellikle çocuklar!

Türkiye'nin, çocuk işçilik sömürsünde dünyanın önde gelen ülkelerinden biri olduğu, uzun yıllardır çocuk işçilik oranlarını açıklamayan hükümet bu gerçeği gizlemeye çalışsa da artık biliniyor. Yıllar boyu, sürekli değişen eğitim sistemi ve yakıcılığı gün geçtikçe artan ekonomik kriz de emekçi ailelerin çocuklarını kayıt dışı çalışmaya yönlendiriyor. Kayıt dışı çocuk işçi çalıştıran kurumlara ceza vermek bir yana, hükümet tarafından bu kurumlara göz yumuluyor.

Her geçen yıl, işgücüne katılan çocuk oranında artış olduğu gözlemleniyor. 2017'de oran yüzde 20,3 iken 2018'de yüzde 21,1 oldu. Resmi olmayan rakamlara göre 2 milyonun üzerinde çocuk işçi çalıştırılıyor. Bu konuda herhangi bir önlem alınmadığı gibi çocuklara giderek daha güvencesiz, daha kötü çalışma koşulları dayatılıyor. Çocuk işçilik çok daha tehlikeli alanlara kayıyor ve sonuç olarak çocuk işçi cinayetleri her geçen gün artıyor. Özellikle tarım, çocuk işçi cinayetlerinin en yüksek oranda gözlemlendiği alan olarak kayıtlara geçiyor.

Hakim sınıflar, emekçi çocuklarını açlık ücretlerine, sefalete, iş "kazalarına" ve ölüme mahkum ediyor. İhmal ve kâr hirsından kaynaklanan "kazaları", cinayetleri kader olarak görmemizi, bu yaşananlar karşısında sessiz kalmamızı istiyor. Çocuk emeğinin sömürülmesinin gerekli tüm koşulları yine onlar tarafından yaratılıyor.

Bu sistem bizlere ne düzgün koşullarda bir eğitim ne de çalışma düzeni sağlayabilir. Nitelikli eğitim almak eğitimimiz bittiğinde insanca çalışma koşullarına sahip olmak yalnızca patron çocuklarının değil, biz emekçi çocuklarının da hakkıdır. Sıra arkadaşlarımızın, kardeşlerimizin bu sistemin dışlıları tarafından sömürülmediği, o dışlılar tarafından ezilmediği, patronların kâr hirsına kurban verilmediği bir dünya bizlerin elleriyle yaratılabilir ve muhakkak yaratılacaktır!

ÇOCUK İŞÇİLİK YASAKLANSIN

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi
<http://www.govnetkizilme.org>

Yeni “piyasalaşma” modeli

17 yıllık AKP iktidarı boyunca, 2019 yılının Mayıs ayında Ziya Selçuk’un açıkladığı yeni eğitim modeliyle birlikte Türkiye’de eğitim ve sınav sistemi 15’i aşkın değişikliğe uğradı. Yani şu an bizim gibi liseye giden öğrenciler ortalama her sene, allanıp pullanan yeni “eğitim modelleriyle” karşılaştı.

Mayıs ayında açıklanan yeni model, yalnızca müfredat ve ders saati değişiklikleri gibi gösterilse de eğitimin piyasalaşması adına önemli adımlar da içeriyor. Sınıf’ın geçen sayısında bahsettiğimiz gibi 81 meslek lisesi, kendisi için nitelikli eleman yetiştirecek olan Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği’ne bırakıldı. Bu adım ile meslek liselerinin asıl amacı yani öğrencilere ileride seçecekleri meslekleri hakkında teorik, pratik bilgi verme ortadan kalkmakta, onun yerine meslek liseleri patronların istedikleri gibi şekil verebilecekleri nitelikli emek sahaları olmaktadır.

Ziya Selçuk’un açıkladığı yeni eğitim modeliyle de meslek liselerindeki piyasalaşma sistemi Anadolu liseleri dahil tüm liselere de uygulanmak istenmektedir. Bu piyasalaşma okullarda “kariyer ofisleri” açılarak sağlanacaktır. Kariyer ofisleri ile birlikte öğrencinin 9. sınıftan itibaren kendini tanıyarak hangi mesleği seçeceğine dair karar vermesinin amaçlandığı söylenmektedir. Halbuki bu ofislerin amacı öğrencilere seçeceği meslek hakkında bilgi vermek değil özel şirketlerin isteklerine uygun öğrenciler yaratmaktır. Ders sayılarının azaltılıp öğrencilerin dönemin sonlarına doğru seçeceği meslekle ilgili sunumlar yapacak olması da okulların, artık bilimsel konularda öğrencileri teşvik etmeyi bırakıp yalnızca öğrencilerin gelecekte edinmek istedikleri meslek hakkında daha detaylı bilgi edinmelerini amaçladığını göstermektedir. Bizi gelecekteki mesleğimizi tanımaya bu kadar zorlarlarken günümüzdeki genç işsizliğin yüzde 25’in üstünde olduğunu da unutmamak gerekir!

Özel okul sahibi Ziya Selçuk’un okulları şirketleştirme çalışmaları onunla başlamadı, onunla da bitmeyecek. Bu sorun ancak mücadele ederek çözüme kavuşabilir. Liseliler olarak, okulların şirketlerin arka bahçesi haline gelmesine tüm gücümüzle karşı çıkıyoruz! Bizler en temel haklarımızdan biri olan bilgi alma hakkımızın patronlar tarafından gasp edilmesini istemiyoruz. Eğitimde yapılan bu saldırılara karşı durabilmek ancak eğitimin kamulaştırılması talebini yükseltmekten geçer.

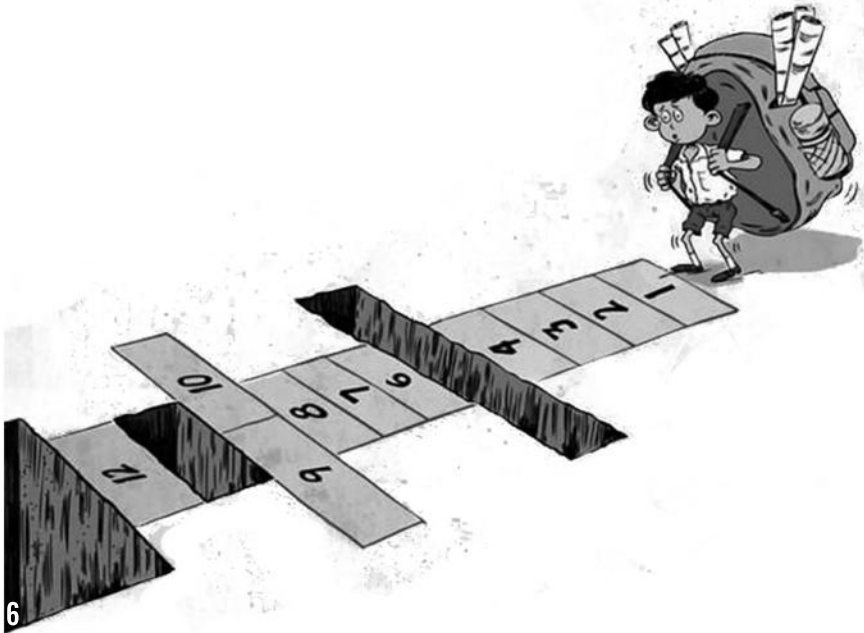
Turizm işçileri çalışma koşullarını birlikte değiştirecek!

Öncelikle merhaba. Ben turizm sektöründe staj yapıyorum. Bugün sizlere staj sömürsünden ve turizm sektörünün olumlu, olumsuz yönlerinden bahsetmek istiyorum. Turizm sektörü denince bilirsiniz ki ilk akla gelen illerdendir Antalya. İşte ben Antalya'da stajımı gerçekleştiriyorum.

Antalya doğası ve deniziyle mükemmel bir yer ancak burası işçiler için tam anlamıyla bir sömürü kenti. Doğa güzellikleri anılan bir şehirde bizler güzellik göremiyoruz. Odalarımız 6 kişilik. Kendimize ayırabileceğimiz özel bir alanımız yok. Sıcak su mu? İstersen soğuk suyla duş almayı öğren. Yemekler peki? İşçilerin yemekleri genelde son tüketim tarihi geçmiş veya misafirlere artan yemeklerden oluşuyor. Yemekler çok kötü olduğu için aldığımız ücretin çoğunu kantinden yiyecek olarak harcamak zorunda kalıyoruz. Peki işçilere edilen muamele? Arkadaşlarım onlara yapılan muameleler yüzünden turizm sektöründe çalışmayı bırakmak istiyorlar. Aynı muamelelere ben de uğradım ve dört buçuk aylık staj sürecinde yaşadığım en büyük zorluğun bu olduğunu düşünüyorum. Yeri geldiğinde 12 saat çalıştırılıyor yeri gelince oradan oraya savruluyoruz, ihtiyaç nerede ise oraya gönderiliyoruz. İzinlerimiz düzenli değil, bayramda dahi çalışıyoruz.

Ancak bunca zorluğun tek güzel yanı iyi insanlar tanımış olmak. İşçilerin kendi arasında kurduğu dostluğun ne kadar sağlam ve kıymetli olduğunu ve birbirimizin yanında durduğumuzda çok güçlü olduğumuzu burada daha iyi bir şekilde anladım. Stajyer olsak dahi bunu hissedebiliyoruz. Bu çalışma koşullarının kaderimiz olmadığını biliyoruz ve bunu birlikte değiştireceğiz!

Antalya'da staj yapan bir liseli

Sivas'ın ışığı sönmeyecek!

Bundan tam 26 yıl önce bir Cuma akşamı Sivas'ta "öfkeli bir kalabalık" Pir Sultan Abdal şenliklerine katılanların kaldığı Madımak Oteli'ni yakarak onlarca yazar, sanatçı ve aydını katletti.1993 yılının Temmuz ayında, Pir Sultan Abdal'ın Hızır Paşa zulmüne başkaldırdığı kent olan Sivas'ta Pir Sultan Abdal Şenliklerinin dördüncüsü gerçekleştiriliyordu.

Aziz Nesin'in bazı sözlerini ve hatta o kentte bulunmasını bahane eden gericiler adım adım bir katliam örgütlediler. "Müslüman mahallesinde salyangoz sattılar" manşetli bir gazete ve "Müslüman Kamuoyuna" başlıklı azmettirici bildiri katliamı örgütleyen ve binlerce kişiyi otelin önüne gitmeye teşvik eden planlı çalışmalarından sadece ikisi. Bu provokasyonların neticesinde Cuma namazı çıkışı yüzlerce insan Madımak Oteli'ne doğru yürüyüşe geçti.

Kısa bir süre içinde otelin önündeki kalabalığın sayısı 15 bini buldu. Tekbirlerle, sloganlarla otele saldırıp camlarını kıranlar, çok geçmeden oteli ateşe verdiler. Otelde bulunan 35 aydın/yazar/sanatçı/emekçi gericiliğin, mezhepçiliğin ve faşizmin elleriyle katledildi.

Katliamın gerçekleştiği dönem Kürtlerin, Alevilerin örgütlendiği, işçi sınıfı mücadelesinin yükseldiği bir dönemdi. Sivas katliamı, 90'lı yılların politikalarının Aleviler üzerindeki uygulamasıydı. Kalabalık, otelin etrafını sarmışken ve hatta oteli ateşe verirken emniyet güçleri ve jandarmanın olaya müdahale etmeyip seyirci kalması, bir görünüş sonra hemen gözden kaybolması ise katliamın tek sorumlusunun "öfkeli bir kalabalık" olmadığını kanıtlar nitelikteydi.

Aradan 26 yıl geçtikten sonra Sivas'ı unutmamak yetmez, Sivas'ı hatırlamalı ve hatırlatmalıyız. Yalnızca yakanları değil. Yangını körükleyenleri, el etek çekip göz yumanları, faillerini aklayanları, bir katliamın görüldüğü davayı zaman aşımına uğratanları da hatırlamalıyız! Çünkü ancak hatırlarsak ve mücadele edersek Sivas'ın ve diğer tüm katliamların hesabını sorabiliriz.

Emekçi halkın her ayağa kalkışında mezhepçiliği, milliyetçiliği öne sürenlerden, bizi birbirimize düşman etmeye çalışanlardan hesap soralım! Bu katliamcı, kan dolu düzenin yerine, katliamların yaşanmadığı bir düzeni, kendi düzenimizi kurmanın yolu en başta hatırlamaktan geçiyor. Sivas'ı ve nicelerini unutmamak, hatırlamak! Mezhepçiliğin ve faşizmin yerle yeksan edildiği bir düzeni hep birlikte kuralım!

Önce denize döktük, şimdi kovma zamanı!

Bundan tam 51 yıl önce, 17 Temmuz 1968'de Türkiye devrimci gençliği o döneme kadarki en ileri anti-emperyalist eylemine imza attı: 6. Filo askerlerini karaya çıktığı anda denize döktü!

60'lı yılların başından itibaren belli aralıklarla "moral" ve ikmal (eksiklikleri tamamlama) amacıyla Türkiye limanlarına gelen Amerikan askerleri pavyonlara giderek "eğleniyor"lardı. Beyoğlu'ndaki genelevler 6. Filo'nun geliş tarihi ilan edildikten hemen sonra hazırlıklara başlıyordu. Ancak 6. Filo'nun Türkiye limanlarına demirlemesinin tek sebebi eğlence ve ikmal değildi, asıl sebep Türkiye ve bir bütün olarak Ortadoğu halklarına silah göstermekti. Tüm bunlar birazcık onuru olanlar için dahi büyük bir utanç kaynağıydı.

Fakat asıl mesele sadece onur meselesi değildi. Mücadele daha sağlam bir temele dayanıyordu. Küba'da ve Vietnam'da emperyalizme karşı verilen mücadeleler tüm dünyada anti-emperyalist dalgayı yükseltmişti. Türkiye'nin bu dalganın etkisi dışında kalması mümkün değildi. Türkiye NATO'ya girdiği andan itibaren devrimci gençliğin bilincinde yükselmeye başlayan fakat henüz milliyetçi bir nitelik taşıyan anti-emperyalizm, 60'lı yılların ortalarından itibaren gençliğin daha da politize olması ve yüzünü sosyalizme dönmesiyle enternasyonalist bir hâl almaya başlamıştı.

Yerli ve emperyalist sermayenin sahip olduğu fabrikaların devletleştirilmesi talebi ile emperyalizmin savaş suçlarının teşhiri iç içe geçmiş, emperyalizmle mücadele sosyalist bir çizgiye oturmuştu. Patron partilerinin yanı sıra Komünizmle Mücadele Derneği, Milli Türk Talebe Birliği gibi karşı devrimci örgütler, devrimci gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin önüne set çekmeye çalıştı. Bu odaklar 6. Filo'yu kible bellerken, devrimciler "6. Filo defol!", "Yankee go home!" sloganlarıyla Amerikan askerlerini kovalyordu. 6.Filo'ya bir bütün halinde selam duran düzen siyasetçileri bir yanda, devrimci gençlik diğer yandaydı.

Bu şanlı eylemi yalnızca nostalji olarak görmek büyük bir hatadır. Ülkemiz hâlâ NATO üyesidir. Emperyalist üstler ülkemiz ve Ortadoğu için hâlâ büyük bir tehdittir. 6. Filo Akdeniz'de dolaşmaya devam etmektedir!

68'in anti-emperyalist görevleri hâlâ günceldir, hatta daha da önemli bir hâl almıştır. Türkiye NATO'dan çıkana, tüm emperyalist üstleri kapatana, emperyalizmin son askerini kovana dek mücadele etmeye devam edeceğiz.

TALEPLERİMİZ:

**Çocuk işçilik yasaklansın!
Denetimi sağlansın!**

**Çocuk işçi ölümlerindeki tüm
sorumlular yargılansın**

**Çocuk işçi çalıştıran tüm kurumlara
yaptırım uygulansın!**

**Stajyer-çırak adı altında
işgücü sömürsüne son verilsin!**

sosyalizm ve komünizm hakkında doğru bilinen yanlışlar

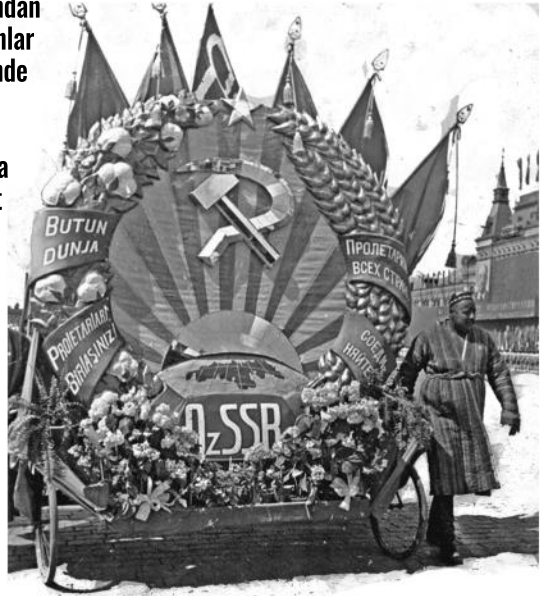
“Sosyalizm din karşıtıdır”

Sosyalizm ve din arasındaki ilişki, sosyalizmin ve sosyalistlerin dine bakışı her zaman güncel bir konu olmuştur. Sosyalistler din karşıtı gibi algılanmış ve birçok kesim tarafından düşman ilan edilmişlerdir. Bu yazının amacı sosyalistlerin dine ne açıdan baktıklarını açıklamaktır.

Din; hakim sınıflar tarafından birçok kez bir tahakküm aracı olarak ezilen sınıfların bütünlüğünü bozmak ve birbirlerine düşman etmek için kullanılmıştır. Özellikle kapitalizm öncesi toplumlarda dini kurumlar ve din adamları ayrıcalıklı bir konumdadır ve ezilen sınıfların karşısında mevzilenmiş durumdadır. Avrupa’da yaşanan burjuva devrimlerinde bir bütün olarak halkın orta çağ gericiliğinin temsil kurumları olan kiliseleri karşısına alması bunu kanıtlar niteliktedir. Burjuva devrimleriyle dinin ayrıcalıklı konumu nispeten kısıtlanmıştır. Modern toplumlarda ise din ve mezhep farklılıkları, ezilen sınıfların birliğini parçalamak amacıyla kullanılan önemli bir araç haline almıştır. Bunu sadece Türkiye tarihine bakarak da rahatça anlayabiliriz. Özellikle işçi sınıfı mücadelesinin doruğa çıktığı dönemlerde mezhep çatışması kışkırtılmış, başta aleviler olmak üzere farklı inançlara sahip insanların üzerinde baskı kurulmuştur. Bu baskı zaman zaman katliamlara kadar varmıştır. Maraş, Çorum ve Madımak’ta yaşananlar bu durumun ulaşabileceği en vahim sonuçlardandır.

Sosyalistlerin bu konuda çözümü oldukça nettir: Din, tamamen bireylere özel olmalıdır. Yani insanlar inanç veya inançsızlık konusunda tamamen özgür olmalıdır. Burjuva devletlerinin birçoğu bunu sağladığını iddia etse de bunun geçerli olmadığı apaçık ortadadır. Devlet tüm dinlere ve inanışlara aynı mesafede yer almalıdır. Hiçbir dini veya mezhebi benimsememeli, dini kurum ve kuruluşlara maddi destekte bulunmamalı ve bu kuruluşların faaliyetleri yine devlet tarafından denetlenmelidir. Yukarıdaki satırlarda yazılanlar bütünlüklü bir şekilde ancak işçi devletlerinde hayata geçirilebilir.

Yani sosyalistlerin kimsenin dini inancına karşı düşmanlıkları yoktur. Fakat dinin devlet eliyle dayatılmasına, farklı dini inançların ezilmesine, mezhep savaşına ve gericiğe karşı var güçleriyle mücadele ederler. Bu mücadeleyi her geçen gün büyütmek, ezilenler arasındaki her türlü ayrışmaya karşı mücadele etmek ve sonuç olarak tüm ezilenleri tek yumruk haline getirip bu köhnemiş düzeni yerle bir etmek sosyalistlerin görevidir.

KİTAP TANITIMI:

L.Ostrover – Fırtına Kuşları

Fırtına Kuşları, bizi Rusya’da 19. yüzyılın 70 ve 80’li yıllarında Çarlık hükümdarlığının karanlık dönemlerine taşımaktadır. İnsanlık dışı uygulamaların yer aldığı bu dönemde işçilerin kötü ortamlarda çalıştırılması, uzun çalışma saatleri, ödenen ücretlerin çok düşük olması, çocukların da yetişkinler kadar çalıştırılması, iş güvenliğinin olmaması, sakat kalmaların, işçi ölümlerinin her geçen gün artması ve işçilerin emek gücünün son damlasına kadar sömürülmesi, birkaç devrimci ruhlu insanı ayaklandırmış ve örgütlenmelerinin yolunu açmıştır. Bu kitapta sürülmeyi ve ölümü göze alarak grevleri örgütleyen, işçileri bilinçlendiren ve kıvılcımı ateşleyen dört “Fırtına Kuşu” yer alır: Pyotr Alekseyev, Viktor Pavloviç Obnorskiy, Stepan Halturin, Pyotr Anisimoviç Moiseyenko.

Kitaptaki dört öykü, Çar döneminin derin karanlığından sıyrılarak kendi yön ve yollarını bulan, mücadeleye en ön saflarda katılan devrimci işçilerin özveri ve fedakarlığını bize çok net ve etkileyici bir biçimde gösterir. Kendisi de bir Rus işçisi olan L. Ostrover, bundandır ki kitabında bu dört fırtına kuşunun katlandıkları acıları, gösterdikleri fedakarlıkları ve aynı zamanda elde ettikleri gurur verici başarı ve zaferleri bize çok etkileyici bir şekilde anlatmayı başarmıştır. L. Ostrover’in bu eseri işçi sınıfının baskısız ve sömürsüz bir yaşama erişmek için kararlılık ve sabırla sürdürdüğü sosyalizm mücadelesinin ilk dönemlerini yansıtmı bakımından günümüze ışık tutmakta ve esin kaynağı olmaktadır.

Bu kitap, yalnız Rus işçilerinin yer aldığı bir kitap olsa da anlatılan adaletsizliklerin hepimizin karşılaştığı sorunlar olduğunu, kurtuluşun da kitapta anlatıldığı gibi işçilerin kendi nasırlı ellerinden geleceğini ve omuz omuza direndiği, mücadele ettiği bir dünyada gerçekleşeceğini bize her hikaye sonunda öğütlemetedir.

“Şafak söktü... Pek yakında güneş de doğacak...”

SEFALETLER, FELAKETLER VE KÖTÜ NİYET HER GÜN GÖTÜRÜYOR İÇİMİZDEN BİRİNİ ŞU FABRİKA, ŞU VAPUR, LOKOMOTİF DÜDÜĞÜ ŞARKISINI TEKRARLIYOR EZİLMİŞLER ŞEHRİNİN

Yakup, traktör tamir atölyesinde bir işçiydi. Henüz 17 yaşındayken traktörün hidrolik kolları ile çamurluğu arasına kafasının sıkışması sonucunda yaşamını yitirdi.

*Yakup'u katleden köhnemiş düzeni yıkacağız!
Arkadaşlarımızı bu düzene kurban vermeyeceğiz!*

